

pisů čl. V čís. 2, 59 zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro Čechy, by přiváděl majetkové delikty k potrestání, a že starosta jest po zákonu povinen jednati, jakmile jsou tu předpoklady pro úřední úkon jemu náležející. Podle toho, co uvedeno, nutno v souzeném případě pokládati starostu Josefa P-u za vrchnost ve smyslu § 187 tr. zák., a právem proto soud nalézací uznal, že zpronevření stěžovatelem spáchané nestalo se beztrestným pro účinnou lítost podle § 187, 188 tr. zák., když se starosta jako takový, tudíž jako vrchnost dověděl o zpronevěře obžalovaného již dne 13. srpna 1927, podle zjištění rozsudku před náhradou škody a ovšem i před jednáním s obžalovaným o náhradě. Z toho plyne, že beztrestnost stěžovatelova pro účinnou lítost nebyla by tu nastala ani tenkrát, kdyby byl dodržel narovnání se starostou po dni 13. srpna 1927 uzavřené. Ostatně zjišťuje rozsudek, že toto narovnání nebylo stěžovatelem dodrženo. Posuzuje-li se věc s těchto správných hledisek právních, jsou nerozhodné okolnosti zdůrazňované zmateční stížností, že starosta obce neučinil ihned trestní oznámení na stěžovatele, nýbrž že s ním o náhradě škody vyjednával a že podal na něho oznámení teprve dne 26. října 1927, když stěžovatel odmítl ustoupiti od odvolání proti rozhodnutí disciplinární komise. Bez významu je též tvrzení stížnosti, že starosta obce byl si dobře vědom, že hlášení městského finančního referenta E-a o zpronevěře stěžovatelem spáchané bylo mu učiněno jen jako správci obecního jmění, nehledíc ani k tomu, že stížnost vychází tu ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného a neprovádí tím po zákonu hmotněprávní zmatek podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. Posléze neprovádí stížnost onen zmatek náležitě, t. j. podle zásady § 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř. ani potud, pokud tvrdí, že obžaloba nepokládala v souzeném případě starostu za vrchnost ve smyslu § 187 tr. zák., nýbrž zaujímal stanovisko, že tu není účinné lítosti podle §§ 187, 188 tr. zák., proto, že stěžovatel nedodržel narovnání se starostou uzavřené; neboť stížnost neporovnává tu, jak by měla činiti při správném provádění hmotněprávního důvodu zmatečnosti, skutkový děj rozsudkem zjištěný se zákonem, nýbrž poukazuje prostě k odchýlnému právnímu posouzení věci veřejným obžalobcem.

Čís. 3435.

Krádež ve společnosti (§ 174 II a) tr. zák.) záleží v tom, že aspoň dva pachatelé vědomě spolupůsobí při činu, že jsou současně na místě činu přítomni, třebas ne nepřetržitě od počátku do konce.

Nezáleží na tom, zda je činnost jednotlivých spoluzlodějů v podstatě spolupachatelstvím, či pomáháním; jest nerozhodno, zda ví jeden, co druhý bere.

Opravná stolice nemůže přihlížeti k ustanovením nového mírnějšího zákona (ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.), byl-li rozsudek první stolice vynesena před účinností tohoto zákona.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1929, Zm I 592/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. července 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174 II a), 176 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) a 10 — správně jen 10 — § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že »vezme-li se za podklad výpověď Josefa V-a«, mohla by se činnost obžalovaného vztahovati jen na aktovku v ceně 40 Kč a obžalovaný měl býti správně uznán vinným jen přestupkem krádeže, nikoliv zločinem kvalifikovaným podle § 174 II a) a 176 II a) tr. zák. Poněvadž skutková zjištění soudu se v podstatě kryjí s tím, co vypověděl svědek V., namítá stížnost, že tato zjištění nestačí, by byla krádež obžalovaného kvalifikována jako zločinná z důvodů § 174 II a) a 176 II a) tr. zák. V tom jest však na omylu. Důvod zločinné kvalifikace krádeže spáchané ve společnosti spočívá v tom, že aspoň dva pachatelé vědomě spolupůsobí při činu, že jsou současně na místě činu přítomni, třeba ne nepřetržitě od počátku do konce. Důvodem této kvalifikace jest větší nebezpečnost záležející v tom, že jeden může spoléhati na druhého. Nezáleží proto na tom, zda je činnost jednotlivých spoluzlodějů v podstatě spolupachatelstvím, či pomáháním, právě tak jako jest nerozhodné, zda ví jeden, co druhý bere. V souzeném případě zjistil soud, že jeden z pachatelů, František M., v noci ohmatával kabát Josefa V-a, spícího na lavičce v sadech, jenž měl u sebe něco přes 100 Kč a hodinky v ceně asi 50 Kč, a že když se V. probudil a vyskočil, nabízel mu M. ihned ke koupi prstýnky (by pozornost V-ovu odvrátil) a že v téže chvíli druhý pachatel — stěžovatel Š. — bral z lavičky aktovku V-ovu v hodnotě 40 Kč, a že V., seznam, že měl býti oběma muži okraden, začal křičeti o pomoc, v čemž mu oba pachatelé snažili se zabrániti tím, že ho tloukli, na zem porazili a ústa mu rukou zastírali. Z těchto zjištění jest zřejmo, že jsou splněny předpoklady zločinné kvalifikace krádeže, spáchané ve společnosti spoluzlodějů v onom smyslu. Z trestních lístků pak jde na jevo, že obžalovaný byl ne dvakrát, nýbrž sedmkrát trestán pro krádež — v šesti případech zločinnou, v jednom případě pro přestupek. Odpovídá tudíž odsouzení obžalovaného správnému použití zákona.

Podotýká se, že pro souzený případ nepřicházejí v úvahu předpisy zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., kterým se mění a doplňují trestní zákony a trestní řády, a zejména ustanovení § 1 tohoto zákona, jímž byly všeobecně zvýšeny peněžité částky rozhodné pro kvalifikaci trestného činu jako zločinu, přečinu nebo přestupku. Neboť onen zákon nabyl účinnosti 1. dubna 1929 (§ 22), napadený rozsudek byl vynesena dne 9. července 1928 a, jak zrušovací soud vyslovil a podrobně odůvodnil v rozhodnutí čís. 1626 sb. n. s., nemůže opravná stolice, přezkoumávajíc správnost rozsudku opravným prostředkem napadeného, přihlížeti k ustanovením nového mírnějšího zákona, byl-li rozsudek prvé stolice vynesena před účinností tohoto. Mírnějších předpisů nového zá-

kona lze v podobných případech použití jen, dojde-li následkem opravného prostředku s účinky kasatorními nebo k žádosti za obnovu trestního řízení k novému rozhodnutí ve věci samé, ať již stolicí opravnou nebo v první stolicí. Zmateční stížnost není odůvodněna a bylo ji zavrhnouti.

Čís. 3436.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Objektivní skutková podstata přečinu podle §§ 23, 25 zák. na ochranu známek jest dána i tehdy, jsou-li sice mezi chráněnou známkou a mezi pozastaveným označením zboží rozdíly, ale jen tak nepatrné nebo tak nezřetelné, že by je obyčejný kupitel zboží mohl seznati jen za zvláštní pozornosti.

»Obyčejným kupitelem« po rozumu § 25 zákona je, kdo chce sice koupiti podle známky, takže mu původ zboží, jež chce koupiti, není lhostejným, ale má o známce představu jen povšechnou, sprostředkovanou mu zpravidla upamatováním se na celkový výsledný dojem ze známky již seznané, nebo (řidčeji) vyličením známky, jak mu bylo podáno osobou třetí. Měřítkem šálivé zaměnitelnosti dvojího označení zboží není ani kupitel pedantický, obzvláště pozorný, ani s druhé strany kupitel lhostejný, nedbalý.

Známku nelze rozkládati ve složky podstatné a vedlejší; i když při zjišťování celkového dojmu chráněné známky je vycházeti z veškerosti zapsané známky, mohou některé složky známky býti pro výsledný dojem v očích obyčejného kupitele zvláště rozhodné, na kterémžto celkovém dojmu jeho ze známky a z nabízeného zboží záleží, nikoli na shodách nebo rozdílech v jejich jednotlivostech.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, Zm I 531/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 2. dubna 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ 23, 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. a § 2 zákona ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost soukromé obžalobkyně dovolává se výslovně důvodů zmatečnosti podle čís. 2, 3, 4 a 5 § 281 tr. ř. V jejích vývodech, jimiž provádí posléze uvedený formální důvod zmatečnosti, jsou však zřetelným poukazem věcně uplatňovány také výtky hmotněprávní. Zmateční stížnost totiž v těchto svých vývodech doličuje mimo jiné také, že obžalovaným používaný způsob označování jeho zboží pro obchod je šálivě zaměnitelný se známkou soukromé obžalobkyně. Samo o sobě není takové doličování zákonu hovicím prováděním žádného z důvodů zmatečnosti a nedovozuje se jím zejména žádná z výtek spadajících pod čís.